

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobkyně: Advokátní kancelář JELÍNEK & Partneři, s. r. o.**, se sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice, IČ: 287 82 917, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové**, se sídlem Slezská 839, 502 00 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové, ze dne 25.11.2014, č. j. 46000/005807/14/010/HOR,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalované se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) k odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí (platební výměr) Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice, se sídlem U Stadionu 2729, 530 02 Pardubice (dále také jen „*správní orgán prvního stupně*“), tak, že žalobkyně je povinna uhradit podle § 4 až § 9 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve

znění pozdějších předpisů, dlužné pojistné ve výši 25.047 Kč, a podle § 20 téhož zákona penále z tohoto dlužného pojistného vypočteného k datu 07.08.2014 ve výši 7.864 Kč, celkem tedy 32.911 Kč.

Podstatou věci bylo, že správní orgán prvního stupně na základě kontroly provedené u žalobkyně zjistil, že žalobkyně jako zaměstnavatel v měsících lednu 2012, únoru 2012, listopadu 2012, lednu 2013, březnu 2013 a listopadu 2013 nezahrnula do vyměřovacích základů pro odvod pojistného na sociální zabezpečení příspěvky na činnost České advokátní komory (dále také jen „Komora“) a odvody do sociálního fondu Komory (společně dále také jen „povinné platby“), které žalobkyně uhradila jako zaměstnavatel za své společníky nebo zaměstnance v celkové výši 79.500 Kč. Tím žalobkyni vznikl nedoplatek na pojistném v celkové výši 25.047 a povinnost hradit penále ve výši 8.302 Kč, celkem 33.349 Kč. K odvolání žalobkyně žalovaná změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně co do výpočtu penále, neboť vzhledem k tomu, že žalobkyně uhradila dlužné pojistné dne 07.08.2014, mělo být penále vypočteno pouze do tohoto dne, nikoliv do 11.09.2014, kdy byl vydán platební výměr. V meritu věci však shledala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako správné.

Žalobkyně žalované vyčítala nesprávné právní posouzení a nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž podstatu její žalobní argumentace (žalobní body) lze shrnout následovně:

Společník advokátní společnosti s ručením omezeným nebo zaměstnaný advokát nesmí vykonávat advokacii jako zaměstnanec pro jiného zaměstnavatele, ani jako samostatný advokát na vlastní účet, ani jako trvale spolupracující advokát, ani jako člen sdružení, ale jen a pouze na účet jednoho zaměstnavatele. Tento zaměstnavatel ve svém vlastním zájmu platí za společníka nebo zaměstnance povinné platby Komoře, neboť tím zajišťuje předpoklady pro řádný výkon jejich práce a potažmo svou vlastní činnost, aniž by z tohoto měl jednotlivý společník nebo zaměstnanec majetkový prospěch nebo to mohl jinak pro sebe využít. Pokud by tyto povinné platby nebyly uhrazeny, advokáti by byli vyškrtnuti ze seznamu advokátní komory a musel by být ukončen jejich pracovní poměr. Tím by však ani advokátní společnost nemohla vykonávat činnost, k jejímuž výkonu byla založena, a byla by nucena zaniknout. Společníkem advokátní společnosti přitom může být jen advokát, stejně jako je statut advokáta nezbytný pro její zaměstnance, pokud mají mít neomezený rozsah své působnosti. Společnost sice teoreticky může zaměstnat osobu s vysokoškolským vzděláním bez statutu advokáta jako člena Komory, avšak ten například nemůže na účet svého zaměstnavatele vykonávat obhajobu v trestním řízení.

Žalobkyně svou argumentaci zakládá také na rozdílném fungování Komory a České lékařské komory, když uvádí, že lékař není zákonem omezen ve své působnosti, a kromě pracovního poměru může být samostatně výdělečně činný nebo uzavřít jiný pracovní poměr. Je proto logické, že případný „benefit“ v podobě úhrady povinné platby jeho zaměstnavatelem podléhá dani z příjmu a tím i odvodům na sociální zabezpečení. Lékař totiž zaplacením jednoho příspěvku získává možnost provádět neomezený počet činností a čerpat z nich zisk a není tak omezen pouze na příjem od zaměstnavatele, který za něj platbu hradí. Navíc společníkem *zdravotnické s. r. o.* může být na rozdíl od společníka *advokátní s. r. o.* kdokoli, třeba i *vyučení kočí*, který není členem lékařské komory. Zásadním kritériem pro posouzení úhrady povinných plateb u advokátů z hlediska daně z příjmů je jejich zákonné

omezení spočívající v nemožnosti výkonu advokacie jiným způsobem, než ve vztahu k jednomu konkrétnímu zaměstnavateli.

Žalobkyně dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 12.01.2006, č. j. 2 Afs 42/2005-136, který se zabývá definicí příjmu pro účely daňové povinnosti, přičemž, podle názoru soudu, musí jít o příjem skutečný, nikoliv zdánlivý. Navýšení majetku se musí v právní sféře daňového poplatníka projevit. Úhradou povinné platby zaměstnavatelem namísto společníka nebo zaměstnaného advokáta však k navýšení jejich majetku nedochází. Jedná se pouze o podmínku k výkonu jeho práce, podobně jako zaměstnavatel musí zaměstnancům poskytnout počítač, služební vozidlo, nebo cestovní náhrady. Na podporu svého tvrzení žalobkyně poukazuje také na rozsudek NSS ze dne 03.04.2014, č. j. 9 Afs 95/2012-37, v němž NSS rozhodl shodně s názorem žalobkyně, že povinná platba Komoře auditorů České republiky (dále také jen „*komora auditorů*“) se nezahrnuje do základu mzdy zaměstnance nebo společníka auditorské společnosti.

Závěrem žalobkyně zhodnotila svůj právní názor tak, že úhrada povinných plateb Komoře pro zaměstnaného advokáta a společníka společnosti s ručením omezeným založené za účelem výkonu advokacie nepředstavuje příjem, který by mohl podléhat dani z příjmu fyzických osob jako příjem ze závislé činnosti. Není tedy ani součástí vyměřovacího základu pro pojistné na sociální zabezpečení. Navrhla proto, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě setrval na svých závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud předně zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.07.2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.01.2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Soud není povinen se takovými námitkami opětovně zabývat, neboť není další třetí instancí ve správním řízení. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí je totiž podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal správní orgán. Jestliže žalobce v žalobě napadenému správnímu rozhodnutí vady vytkne, ale jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.08.2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Tyto principy se přirozeně neuplatní za situace, kdy napadené správní rozhodnutí není přezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě trpí takovými vadami, které z něj dělají rozhodnutí nicotné. V takovém případě soud napadené rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo vysloví jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

Nelze přehlédnout, že žalobní argumentace se v podstatné části shoduje s argumentací žalobkyně uvedenou v odvolání proti platebnímu výměru správního orgánu prvního stupně. Úlohou soudu tak není znovu se vypořádávat se stejnými námitkami žalobkyně, ale posoudit, zda žalovaná napadené rozhodnutí založila na logickém a odůvodněném právním názoru, který plně pokrývá odvolací argumentaci žalobkyně a nedopustila se při svém rozhodování excesu, který by vybočoval z mezí zákona nebo principů správního řízení. Předně soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které jeho vydání předcházelo, neshledal žádné vady, které by způsobovaly jeho nicotnost ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s., popřípadě jiné závažné vady, které by zakládaly možnost soudu zrušit rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Budiž žalobkyni k dobru, že svou právní argumentaci založila na logicky provázaném řetězci tvrzení, které představují ucelený pohled na řešení sporné právní otázky. Budiž také ku prospěchu věci, že se správními orgány není ve sporu o to, že za poplatníky pojistného se považují vedle zaměstnanců také společníci společnosti s ručením omezeným, že vyměřovacím základem pro výpočet pojistného je souhrn příjmů zaměstnance podléhajících dani z příjmů fyzických osob, že takovým příjmem je i poskytnutí výhody zaměstnavatelem zaměstnanci formou plnění namísto něj, pokud tím zaměstnanec získá majetkový prospěch a že výdaj na povinnou platbu je daňově uznatelným výdajem společnosti, přičemž uznatelnost tohoto výdaje nelze přímo spojovat s určením daňového základu zaměstnance. Soud se tedy zaměří na právní zhodnocení a způsob řešení základní otázky, jak ji přednesla žalobkyně, v napadeném rozhodnutí. K výše uvedenému je nutno dodat, že navzdory logické provázanosti právní argumentace žalobkyně má soud za to, že tato argumentace není správná a neodpovídá právním předpisům, stavovským předpisům Komory a nelze ji spolehlivě podpořit ani zmiňovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobu tak soud neshledal důvodnou, a to z těchto důvodů:

Podle § 30 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, je advokát povinen platit příspěvky na činnost Komory a odvody do sociálního fondu Komory, popřípadě provádět další platby předvídané tímto zákonem. Na úrovni stavovských předpisů pak placení povinných plateb Komoře rozvádí Usnesení představenstva České advokátní Komory č. 10/2006 Věstníku ze dne 24.10.2006, kterým se upravují podrobnosti o placení ročního příspěvku na činnost České advokátní komory a odvodu do sociálního fondu České advokátní komory a stanoví způsob placení odvodu do fondu České advokátní komory pro vzdělávání advokátních koncipientů (dále také jen „usnesení“). Usnesení přitom nepočítá s eventualitou, že by k placení povinných plateb byl příslušný jiný subjekt, než advokát. Stejně tak na webu Komory, kde Komora podává sdělení o povinných platbách a pojistném, je stanoveno, že výše příspěvku **advokáta** na činnost Komory za rok 2015 činí 8.000 Kč, popř. 3.000 Kč, byl-li advokátovi pozastaven výkon advokacie, popř. 4.000 Kč, byl-li advokát zapsán do seznamu advokátů po 30. červnu 2015. Příspěvek je splatný do 20.01.2015. Byl-li advokát zapsán do seznamu advokátů po 20. lednu 2015, je příspěvek splatný do jednoho týdne ode dne zápisu. Tato lhůta platí při změnách v průběhu roku a u všech plateb. Výše odvodu **advokátů** do sociálního fondu Komory za rok 2015 činí standardně 500 Kč, popř. 250 Kč, byl-li advokát zapsán do seznamu advokátů po 30. červnu 2015. Odvod neplatí advokáti, kterým byl pozastaven výkon advokacie. Odvod je splatný do 20.01.2015. Byl-li advokát zapsán do seznamu advokátů po 20. lednu 2015, je odvod splatný do jednoho týdne ode dne zápisu. Výše a splatnost příspěvku na činnost Komory a odvodu do sociálního fondu Komory

se vztahuje rovněž na usazené evropské advokáty a advokáty zapsané do seznamu advokátů podle § 5a zákona o advokacii (dostupný z <http://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=1391>; cit). Stanovení výše povinného příspěvku pro rok 2015 odpovídá Usnesení představenstva České advokátní komory č. 14/2004 Věstníku ze dne 09.11.2004, kterým se takto upravila výše příspěvku počínaje rokem 2005.

Na základě výše uvedeného má soud za to, že jediným způsobilým poplatníkem povinných plateb Komore je advokát. To je třeba zdůraznit zejména proto, že stavovský předpis komory auditorů, na jejíž povinné platby se prostřednictvím rozsudku NSS č. j. 9 Afs 95/2012-37 odkazuje žalobkyně, stanoví okruh svých poplatníků jinak. Příspěvkový řád komory auditorů (ve znění účinném od 01.01.2013) v § 2 stanoví *základní roční fixní příspěvky ve výši 2.900 Kč pro auditora – osobu samostatně výdělečně činnou (tento příspěvek je platný i v případě souběhu výkonu auditorské činnosti jako OSVČ a jménem auditorské společnosti) a 15.000 Kč pro auditorskou společnost. Roční fixní příspěvek auditora – osoby samostatně výdělečně činné se při zaměstnávání jiných auditorů a asistentů auditora stanoví tak, že se k částce 2.900 Kč přičte částka ve výši násobku částky 2.900 Kč a počtu osob, které ke dni splatnosti fixního příspěvku jsou jeho zaměstnanci jako auditori a asistenti auditora. Roční fixní příspěvek auditorské společnosti se stanoví tak, že se k částce 15.000 Kč přičte částka ve výši násobku částky 2.900 Kč a počtu osob, které ke dni splatnosti fixního příspěvku jsou její společníci – auditori nebo zaměstnanci jako auditori a asistenti auditora* (dostupný z http://www.kacr.cz/file/1180/Prispevkovy_rad_2012.pdf). Porovnáním obou stavovských předpisů je na první pohled zřejmé, že zatímco Komora nepočítá s jiným poplatníkem, než advokátem, komora auditorů rozlišuje mezi auditorem jako osobou samostatně výdělečně činnou a auditorskou společností, která zaměstnává auditory. Základní poplatek této společnosti je 15.000 Kč a navyšuje se o 2.900 Kč za každého společníka – auditora nebo zaměstnance – auditora či asistenta auditora. Stále však poplatníkem zůstává auditorská společnost, což reflektuje i zákonná právní úprava (§ 7 odst. 2 písm. d) zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech, v platném znění – *auditorská společnost nesmí vykonávat činnost, pokud je v prodlení se zaplacením příspěvků na činnost Komory delším než 1 rok a příspěvek nezaplatí ani na písemnou výzvu Komory v náhradní jednoměsíční lhůtě, a to od prvního dne následujícího po marném uplynutí náhradní lhůty*).

Pokud žalobkyně argumentuje tím, že také Nejvyšší správní soud již dospěl k závěru, že příspěvek komore auditorů se nezahrnuje do základu mzdy zaměstnance nebo společníka auditorské společnosti, není takový závěr NSS ničím jiným, než logickým výkladem zákona o auditorech a stavovského předpisu jejich samosprávy. Na druhé straně však nezbyvá než konstatovat, že způsob určení poplatníků komorou auditorů není pravidlem, ale výjimkou. Obdobně jako Komora určuje své členy za výhradní poplatníky povinného příspěvku například také Česká lékařská komora (*příspěvek odvádí člen komory cestou okresního sdružení, v jehož seznamu členů je zapsán*), Exekutorská komora (*exekutor jako člen komory má povinnost platit členské příspěvky stanovené sněmem a odvody do fondu Komory*), Komora daňových poradců České republiky (*člen je povinen uhradit členský příspěvek Komore ve lhůtě do 31.03. daného roku*) nebo Česká komora architektů (*povinností řádných členů je platit řádně a včas jedenkrát ročně členské příspěvky ve výši 6.000 Kč*)¹. Závěry NSS

¹ § 5 odst. 7 stavovského předpisu č. 7 ČLK *Příspěvky na činnost České lékařské komory*; § 1 odst. 1 Stavovského předpisu Prezidia Exekutorské komory České republiky ze dne 27.01.2003 ve znění k 16.04.2015; článek 4 odst. 2 písm. c) Stanov Komory daňových poradců České republiky ve znění k 08.11.2013; § 7 odst. 3 písm. b) Organizačního, jednacího a volebního řádu České komory architektů ve znění k 18.04.2015.

v rozsudku č. j. 9 Afs 95/2012-37 tak nelze, podle názoru soudu, shodně aplikovat na povinné platby odváděné advokáty Komoře. Ačkoliv základní právní úprava jednotlivých svobodných povolání s povinným členstvím v příslušných komorách náleží zákonu, podrobnosti členství, stejně jako podmínky pro pravidelné přispívání na činnost komory jsou ponechány k úpravě na úrovni konkrétní zájmové (profesní) samosprávy. Je tedy právem a povinností Komory zajistit výkon části veřejné správy svými orgány, a pokud za poplatníky určuje bez dalšího advokáty, byť i zákonná úprava s advokáty – zaměstnanci výslovně počítá, není to ničím jiným, než projevem jejího práva na samosprávu.

Jestliže v konkrétní věci žalobkyně jako zaměstnavatel plní za své zaměstnance a společníky to, co mají po právu plnit sami, získávají tím tito společníci a zaměstnanci výhodu v podobě majetkového prospěchu. Ten totiž nemusí nutně spočívat v tom, že se majetek konkrétního zaměstnance či společníka zvětší, ale postačí, že se o částku povinných plateb nezmenší, ačkoliv se zmenšit měl. Je na vůli každého advokáta, jakým způsobem se rozhodne advokacii vykonávat. Bude-li samostatným advokátem, není v zásadě omezen v mobilitě, tak jako žalobkyně zmiňovaný lékař, rozhodne-li se však pro výkon v postavení advokáta – zaměstnance, nezbyvá mu než respektovat zákonnou úpravu včetně všech omezení, které s sebou přináší. Jako člen Komory také ví, jaké povinnosti nese vůči své profesní samosprávě a že zaměstnavatel není ani na základě zákona ani na základě stanovského předpisu povinen tyto povinnosti plnit za něj. Jejich splnění je přitom nezbytnou podmínkou pro to, aby mohl nadále statutu člena Komory požívat a tím splňovat i podmínky pro výkon svého zaměstnání. Na druhé straně i zaměstnavatel – obchodní společnost založená za účelem výkonu advokacie, musí své zaměstnance, mají-li jimi býti advokáti a nikoliv pouze osoby s právnickým vzděláním, vybírat tak, aby splňovali veškeré podmínky pro členství v Komoře, a v případě, že je nesplňují, zaměstnat je jako „*právníky*“ nebo s nimi rozvázat pracovní poměr.

Podobně jako není povinný výkon advokacie v zaměstnaneckém poměru, není povinný ani prostřednictvím obchodní společnosti. Každý advokát, který jako společník založí za účelem výkonu advokacie obchodní společnost, není omezen v rozhodnutí ji namísto toho vykonávat samostatně. Proto při takovém rozhodování musí zvážit, zda akceptuje také podmínky, jejichž naplnění je esenciální pro samotnou existenci společnosti jako podnikatelského subjektu. Pokud advokátní společnost požaduje jistotu trvalého statutu svých zaměstnanců jako advokátů a tím i zachování podmínek pro neomezený výkon své obchodní činnosti a v podstatě svou existenci, a proto na základě vlastního rozhodnutí namísto nich hradí Komoře jejich povinné platby, není to patrně nic, co by bylo v rozporu se zákonem. Ale jedná se o benefit poskytovaný zaměstnancům eventuálně společníkům, který je třeba zahrnout do zdanitelných příjmů.

Argumentaci žalované, která zdůraznila „*benefitní*“ charakter zaměstnavatelem hrazených povinných plateb Komoře tím, že advokát – zaměstnanec sice nemůže vykonávat dva pracovní poměry (činnosti) souběžně, ale případně u více zaměstnavatelů po sobě, nelze nic vytýkat. Povinné platby jsou vázány na kalendářní rok a nikoliv na výkon činnosti pro konkrétního zaměstnavatele. Jestliže během roku advokát jeden pracovní poměr ukončí a jiným naváže, podmínky pro členství v Komoře splňuje minimálně do konce kalendářního roku i u nového zaměstnavatele. Jestliže žalobkyně argumentuje tím, že při ukončení pracovního poměru advokáta je jí Komorou poměrná část povinné platby vrácena, nemá takový postup oporu ani v zákoně, ani ve stanovském předpise. Podle článku 5 usnesení *Komora vrátí bývalému advokátovi na jeho písemnou žádost polovinu zaplaceného příspěvku*

a polovinu odvodu do sociálního fondu Jestliže v průběhu kalendářního roku, na který byl advokátem zaplacen příspěvek nebo odvod do sociálního fondu (dále jen „příslušný rok“), dojde k jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů (odst. 1). Ustanovení odstavce 1 se použije i na vrácení příspěvku advokátům, kterým byl pozastaven výkon advokacie, a kteří z tohoto důvodu na příslušný rok zaplatili příspěvek ve výši stanovené zvláštním stavovským předpisem, pokud v příslušném roce došlo k jejich vyškrtnutí ze seznamu advokátů (odst. 2). Vrací-li Komora příspěvek, musí být advokát předtím vyškrtnut se seznamu nebo pozastaven výkon jeho advokacie. S jinými skutečnostmi usnesení nárok na vrácení příspěvku nespojuje.

Souhlasit lze i s názorem žalované, která odmítá srovnání úhrady povinných plateb například s opatřením počítače nebo pracovních pomůcek pro zaměstnance. Povinné platby jsou totiž podmínkou na straně zaměstnance, nikoliv na straně zaměstnavatele. Obdobně tomu je při výkonu různých odborných profesí, jež jsou podmíněny rozličnými formami osvědčení o odborné způsobilosti jejich vykonavatele. Nejen advokacii, ale i jiná povolání totiž nelze vykonávat jen jako vyučený kočí, ale je třeba podmínky pro výkon povolání pravidelně osvědčovat.

Závěrem tedy soud shrnuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nedopustila žádného excesu, pro nějž by mělo být její rozhodnutí nezákonné. Námitky žalobkyně po právní stránce zhodnotila v souladu s platnou právní úpravou a stavovskými předpisy Komory a logicky a dostatečně se s nimi vypořádala. Byť se soud s jejím odůvodněním ztotožňuje, doplnil úvahy žalované o vlastní logicky strukturovaný a ucelený názor, kterým oponuje tvrzení žalobkyně. Tím také považuje její žalobní body za vyčerpané, a proto mu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované toto právo podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nevzniklo.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. července 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová